

Közelítés

Hetekkel ezelőtt apróra szeltelek, miután ropogásra aszalódtam a nap hevén.

Sokszor megvizsgáltak korábban: hasamról hátamra vagy hátamról hasamra forgattak. Ha borongóra váltott az idő, fóliával takartak éjszakára – egyébként nézhettem a csillagokat.

Többnyire ugyanaz a férfi jött. Megtapogatt, motyogott pár szót, távozott. Végül ölbekapott, szobájába vitt, hogy megmutasson a késnek.

Módszeresen vagdalt: először csikokra osztott, majd kunkorodó szakaszokra. Örült nekem. Orrlikának kedveskedett illatommal.

Mikor a kést pihenni küldte, megjött asszonya és ráripakodott, hogy muszáj ezt csinálni(?), szagom áthatja a bútorokat, több napi szellőztetéssel sem lehet kikergetni. Morgott és rendezkedett férje körül, de egy marékkal a szekrény fenekébe dugott belőlem a molyok ellen. Aztán besöpört egy szelencébe.

Az idő azóta lassan telik. Néha fedelet nyitnak fölöttem, hogy pár darabkám kicsippentsék. Beosztanak.

Még sokáig húzhatom.

1990.

Képek egy feledhető jelenből

Madam, megint rosszul aludtam. Kint feledte érettségtől felpuhult húsát az ablakban, s nézhettem napestig mint mosolyog le az utca forgatagára.

Szép ez a szemérem nélküli hajnal, két ébredő emberi test megkenve a vágy illatos olajával. A fogkefék szőre is összesímul a pohárban, és a légtért betölti a bimbók kifeslése az érett lét felé.

Ma is úgy kezdem utam, mint négymilliárd éve. Vándorlok, valamit – valakit keresve egy előre – és vissza-se látott pályán, ahogyan épp' kivakaródzom a fekhely és az álom verejtékes kupacából, mindig ballagva vagy folyton rohanva, ösztönösen.

Égszínkékül az ég, a tarló bronzos melegsége kisárgul, egy hernyófelhő átarszol fölöttem (árnyékát rajtam feledi). Az út veszett és üres, mint a gyomrom. Szédelgek.

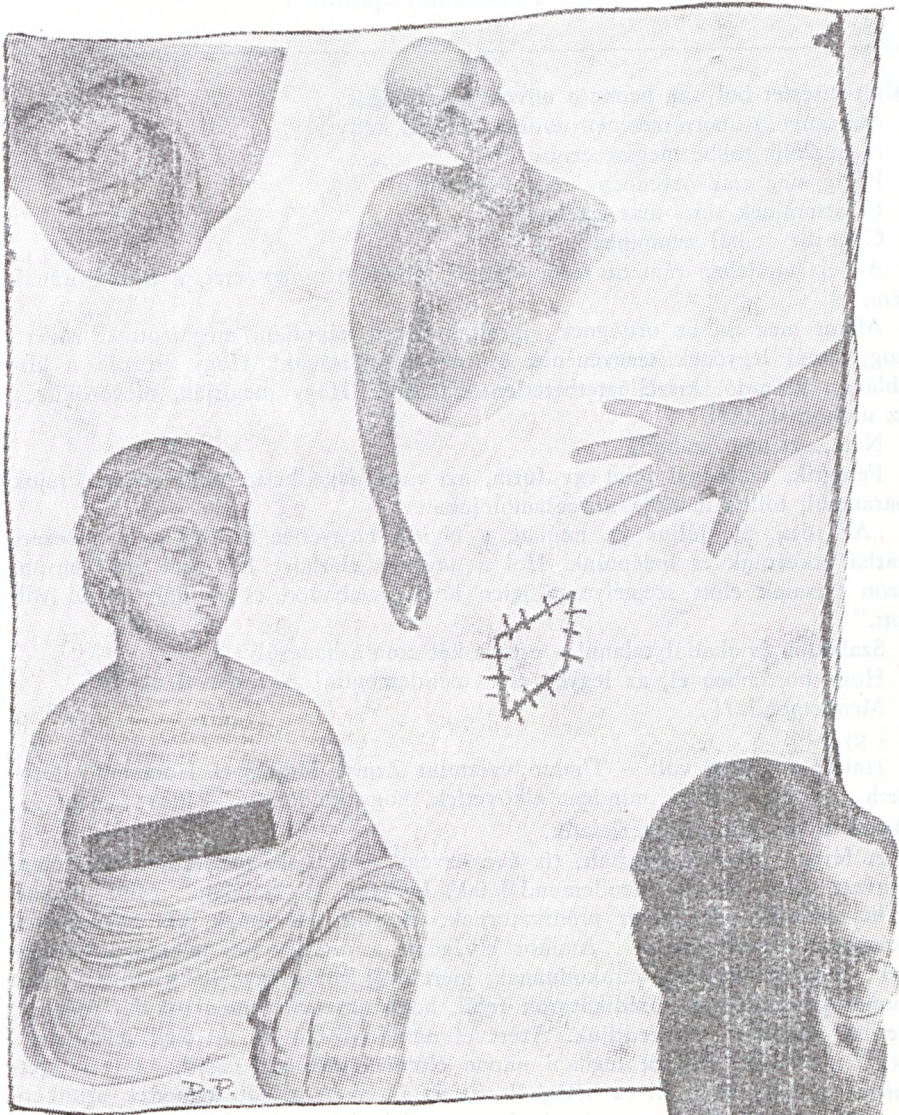
Fölfalnék egy szerelmet, ahogyan fölfaltam már sokat. Megtisztulnék egy nő forró ajkai között – kivetkőzve embermagamból – csak a gyönyörben a gyönyörnek élve. És szenvedve és szenvedtetve az elfogyástól – elfogyasztani a másikat, mielőtt az istentelen kezek megfojtanak. A remény is kibújik bábruhájából, és pillangópillanata is oda lesz.

Vágtatok. Hajsza folyik. Bor és vér. Átitatott ingek lógnak-csapódnak szemem elé. Szellemi maszturbációm Onan-i gyógy mód? Itt a hó piros betűs napja, de semmi sem gátol. Aminek napja van, hagyjon el. Nem keresem a hit vattáját a komódban – rég eladtam.

Szeressek? Ismét vérbajt és áldozatot?

Madam, ma ne tegye ki kebleit a sugaraknak simogatni! Maradjon ágy-nak csve, mint kit gyermekláz gyötör! A nemiség csikkjei szőnyegbe taposódtak, a basszuskulcsokat kunkorivá ízélte a cűg, vágyaim Grönland felé menetelnek.

1990.

D.P.